

Szondy-Adorján György

BÁRMISZAURUSZ

Gyönyörű ruhákban járod az ország
városait, így, estefelé,
én suhogó pizsamában császkálok
ilyenkor, mint prédára leső
bármiszaurusz bolyongok a házban,
délben vasaltam ki,
hogy megtiszteljem az ágyat, amiből,
amiből, s a kályha előtti térből is hiányzol,
reggel, amikor elém köpted a szilvamagot,
a döbbenettől szinte földbe gyökereztek
a lábaim, a düh besztercei-kék
erei ostromoltak, majd kiültek
halántékomra, akár kapuba a vének,
de sebaj, ha a mag is gyökeret ereszt,
lekvárt főzünk, ha nem,
hát téved a biblia, mikor a magról
s a megfelelő földről beszél,
és mért is ne, az isten is a mi fajtánk.

A hallgatás végtelenéből csak a tekintet
hiányzik, milyen is a szív,
innen a libáni kőbánya felől nézve,
fenyőfajták bőrén kérgesedik az is,
alatta az ölelés beceneve heged,
emlékszel még az ásító kőre,
ahonnan a rögök halk vándorai bújtak
elő félve, kis termetükkel
koszorút fontak a kő magas homlokára,
azon megcsillant a Nap, és abban ő,
akkor kezdett el porrá válni, az entrópia
az anyag törzsféjlődése, ő így halad
előre, mi akkor hazafelé indultunk,

ruhánkon megült a por,
ha dolog leszek, így teszek én is,
csak a mosoly perceiben élek.

Gyönyörű ruháidban, tudom,
nehezen fordulsz,
az ország városai kedvesek,
pihentesd gyakrabban a lábaidat, üljél
le néha, és tedd fel őket egy szembe lévő
székre, mióta két lábon járunk,
a szívnek több dolga van,
a test szomjazik a vérre.

És ittuk a szörpöt, a fekete ribizlit,
hogy biztosítsuk magunkban a kellő
nyomást, az orvos írta ezt az alig
kibetűzhető, tömör haikut:
„reggel, este bő
vízzel, étkezés előtt,
egy-két pohárral”,
és ittuk, nagy élvezettel, a túlnyomás
szelepén át jót csurgattunk
a szilvamagra reggel,
talán szólni kéne az orvosoknak,
hagyják a haikut,
ezentúl hexametereket, esetleg
szonetteket írjanak, az lassúbb,
így van remény a kiolvashatóságra,
meg aztán, szent játék a nyelv,
hadd gurigázzunk, például:

Lehull az öröm, lenn bánattal porzik,
idevetődik fakó páciens,
majd elveszejtí, mint bős Ali Szondyt
a sápadt kór – nem bírom látni sem,

drága kisasszony, te Csontváry szaktárs,
itt ez a vény haloványságra, bölcs
megfontolással, most a nyári magtár
vörösen izzó bogyóira töltés

egy pici szeszt, és oly esszenciát
kavarj belőle, hogy ne legyen párja
más tégelyekben, és kilenc imát

rebegjen, ki kapja, ki csupán látja,
az is. Jeges búra mezei gazt.
Ezt add neki. Ő megfizeti azt.

Látod, mire jut az ember, még elviccelődik
suhogva egymagában, mint bármiszauroszt,
őslény, csíkos pizsamában, fajtársaim
a kőfejtő körüli, elszórt kövekben
fejlődnek porrá, amit az álom a valóba
szállít, majd szélbe legyint, hogy ne
induljon fúvatlan az sem. Aztán csókszín
kapualjakban lessük a megfelelő napot,
az elvitel munkanapját, a reménnyel, amiben
hinni is érdemes, melybe az újdonság
csattanásával tér meg a hagyomány, hogy
ismét forgásba lendítse a malmok köveit,
míg azok is más léptékkal haladva, más
forgás nyomában, beérik a maguk kis
rovátkáit, és előkerül a radír, a filctoll,
és új bejegyzést tesz, előkerül a centis,
az olló, és új mértéket vesz, új rend ruhát
szab új ünnepekhez, és csapra verjük
a hordót, míg csermelyét veszti a patak,
a folyó patakját veszti, gyönyörű ruháidon
még fölsejlik a szín, szemed végtelenében
az örök világosság magával egyenlő,
a mi szemünk fénye annyi, amennyi.